

Реферат на тему: "Універсальність світогляду Марії Сазонової, її поетична творчість"

Марія Сазонова

Універсальність світогляду Марії Сазонової, її поетична творчість

Тема: Універсальність світогляду Марії Сазонової, її поетична творчість.

Мета: Ознайомити учнів з талановитою, оригінальною письменницею Коломийщини, зацікавити дивовижним світом її поезій; сприяти розширенню світогляду учнів, розвитку зв'язного мовлення, патріотичних почуттів.

Обладнання: вислови видатних людей про поезію, вишиті рушники, виставка збірок поезій М. Сазонової.

Наш урок літератури рідного краю я хочу почати словами Ліни Костенко

"Поезія – це завжди неповторність,
Якийсь безсмертний дотик душі".

Сьогодні важко сказати, де і коли розпочалося те джерело, яке на сьогодні, подолавши багато століть, мужніючи і розвиваючись у них, витворилось у могутній потік, який ми називаємо поезією. Від часу І. Котляревського до днів Т. Шевченка, а від них до епохи І. Франка, Лесі Українки і аж до наших днів українська поезія, будучи живою гілкою української літератури, збагачувалася неповторними зразками поетичного мистецтва.

Тепер на всеозброєнні людському стало гостре полум'яне слово поезії. І сьогодні в час бурхливого розвитку техніки і прогресу ми з гордістю можемо назвати наш вік – віком поезії, а нашу землю – планетою життя.

І сьогодні ми всі зібралися тут, щоб ближче познайомитися з поетесою Коломийщини Марією Максимівною Сазоною, послухати її вірші, поділитися думками про поезію, а також своїми враженнями. То ж нехай перепусткою нашою на цю зустріч будуть відкриті душі і серця.

Справедливо говорять, що біографія поета – в його віршах. То ж знайомство з Марією Максимівною я хочу почати з її вірша "Мій шлях" (читаю вірш).

Із рядків почутого вірша впливає висновок: Марія Сазонова – дочка і слуга свого народу. Це поетеса, віршам якої притаманні щирість, поєднання особистого і громадянського, гостре відчуття сучасності.

Її зоря засвітилася в місті Хоролі. Росла і виховувалася в багатодітній сім'ї. Нелегке було дитинство. Адже, коли їй не було ще 1 року, помер батько. Сім'я залишилася без годувальника. Тільки-що закінчивши перший клас, вона віч-на-віч зустрічається з голодним 1932-м роком. А той ніким не забутий 1933-й рік назавжди розлучає її із старшою сестрою, яка померла, як і багато інших людей, від голоду.

Перед нею поставив світ з своєю природною глибинністю. Доля заносить її в

дитбудинок цього чарівного містечка Хорол, де в 1941р. вона закінчила десятий клас.

З цього світу вона обрала все найкраще, тут же, в школі, її серце почало вимолювати перші рядки, а перо клало їх на папір.

Але раптом почалася Велика Вітчизняна війна, яка принесла страждання і муки всьому нашому народові. Не обминуло горе і Марію Максимівну. Її разом з багатьма іншими дівчатами висилають в Німеччину на примусові роботи, де вона пробула до 1945 року. Тут писала вірші. Один із віршів ми зараз послухаємо: "Невільниці".

Закінчилась війна. Марія Максимівна повернулася на Батьківщину. На той час одна із сестер працювала у місті Городенко, куди і взяла її.

А життя визначала мрія - мрія стати вчителькою. Так постановила собі, так вирішила. Тому поступила в учительський інститут. Все глибше входила в духовний світ свого народу. І ось збулася мрія. Після закінчення інституту працює учителем у Мишинській, а потім і в Сопівській середній школі. Це були 1955-1962 роки. Тут же, у нашій школі Марія Максимівна пропрацювала 24 роки. У 1979 році вона пішла на пенсію. Появилось більше вільного часу. Почала більше писати.

Її вірші друкуються в газетах. Вони несуть людям любов. Любов - до всього, але перш за все до найріднішої для кожного людини - матері. Її збірка "Найкращий друг", яка вийшла у 2001-му році, починається однойменним віршем; якого ми зараз послухаємо.

(читаються вірші "Найкращий друг", "Матері")

Вірші поетеси - це її діти. І приносять вони так само, як і діти, і радість, і біль. Про своє призначення писати їх вона розповідає у поезіях "Ріка" та "До музи" (учні читають ці поезії). Щоб пізнати поета, радив колись Гете, треба піти в його країну. Що ж таке країна? Це не просто географічне поняття. Це і земля, де він народився і зростав, де вбирав у себе безліч вражень дитинства, що формували основу його духу. Це і земля, де він народився і зростав, де вбирав у себе безліч вражень дитинства, що формували основу його духу. Це і доба, що дала настроєність і масштаб цьому духові. Це і люди, в яких і через яких поставали йому земля і доба, і рідна мова.

То ж пропонуємо вашій увазі вірші Марії Максимівни із її поетичної країни:

Учні читають вірші

"До України"

"До діла"

"Рідне слово"

"Будьмо вдячні"

"Солдатові"

Марія Максимівна до того ж - поет-природолюб. Вона щиро закохана у красу рідного краю, у природні витoki щедрої української землі, у навколишнє життя. Свідченням цього є її поезії "Дуб", "Ліс", "Град" та інші. Деякі з них ми пропонуємо вам:

"Дуб"

"Ліс"

"Град"

Життєве кредо Марії Максимівни – творити людям добро, до чого вона закликає і нас з вами у вірші "Літа". Є в неї і поезія, присвячена нашій вчительці Ковальовій Наталії Василівні. То ж послухаймо її.

Читається поезія "Наталії Ковальовій". Сьогодні у нас присутня Марія Максимівна Сазонова. Маріє Максимівно, ми запрошуємо Вас до слова. Розкажіть, будь ласка, як і коли у вашу душу постукала поезія, прочитайте нам свої поезії, про яких ми ще не чули і не знаємо.

Виступ поетеси М. М. Сазонової.

— Які питання будуть до Марії Максимівни?

— Маріє Максимівно! Скажіть, будь ласка, якій тематиці ви надаєте перевагу у своїх поезіях?

— Чи є у Вас найулюбленіша поезія? Якщо є, то прочитайте її нам, якщо можна.

— На завершення нашої зустрічі я хочу щиро подякувати Вам за те, що Ви прийшли до нас з своїми чудовими віршами, за небайдужість до поетичного слова, за поетичний вогонь у Вашій душі. Бажаємо ми всі Вам здоров'я, довгих років життя і успіхів на Вашій поетичній ниві.